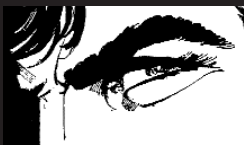

ปรมาจารย์สงครามกล่าวว่า หากสงครามเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยง
ไม่พ้น จงทำให้มันรวบรัด จบลงในเวลาอันสั้นที่สุด

ผมไม่ชอบสงคราม แต่ไม่เคยเลี่ยงมันวัน

และในเมื่อหลีกเลี่ยงมันไม่พ้น
ก็ทำไมไม่เป็นผู้ชนะ?

ผมชื่อโม - โม จอมระเบิด ผมเป็นนักรบ

จันทร์ลอยเหนือยอดไม้ ผมพาตัวเองเข้าไปใน
วงล้อมของศัตรู

ไปปิดฉากสงครามที่ยังไม่จบของผม

จันทร์เลื่อนลับหลังเขาเมื่อผมไปถึงฐานจิ้งเหลนดำ

ข่าวกรองล่าสุดของฝ่ายทหาร
ยืนยันว่า ฝ่ายกบฏตั้งมั่นที่ฐานลับ
จิ้งเหลนดำ

12 ผมรู้สึกตัวในกล่องสี่เหลี่ยมที่เรียกว่าห้องนอน ซึ่งอยู่ภายในส่วนบนสุดของกล่องสี่เหลี่ยมที่เรียกว่าตึกแถว ผมตื่นเพราะเสียงปลุกจากนกสองตัว ทุกเช้านกคู่นี้ร้องเจี๊ยะแจ้ว ไล่จู่จี้กันตามหมู่ไม้ สันนิษฐานว่าเป็นนกที่เพิ่งแต่งงานใหม่

มีความได้ผ้าห่ม หยิบรูปสเก็ตซ์ขึ้นมาดู ยับเล็กน้อย
ยิ้มให้ผู้หญิงในภาพสเก็ตซ์
ผมลูบริมฝีปากตัวเอง
ยังจำรสจุ่มผู้หญิงในโลกอีกใบหนึ่ง ผู้หญิงคนที่ผมยังไม่รู้จักดีในโลกความจริง

แต่... คุณรู้หรือเปล่าว่า ผมชอบคุณมากๆ ผมว่าผมรักคุณนะ หรือว่าเร็วเกินไปที่จะเป็นความรัก? บางทีอาจเป็นรักแรกพบ บางทีเราอาจได้แต่งงานกัน...

หยิบรูปนั้นไปติดบนผนัง ข้างไปสเคอร์ซุนหู่

13 เสียงเรียกชื่อของผมดังมาจากที่โหล่งแห่ง

มองออกไปที่นอกหน้าต่าง สะดุ้งวูบ
ร่างใครคนหนึ่งกำลังห้อยตัวลงมาจากดาตฟ้า ไหล่หัวที่หน้าต่าง
"ไอ้โง่"

เด็กชายยิ้มแผล่ ทำสัญญาณให้ผมขึ้นไปบนดาตฟ้า
ไม่กินที่ถัดตม ผมนั่งบนดาตฟ้า

จากดาตฟ้ากล่องสี่เหลี่ยมของเรา มองไปรอบ 360 องศา เห็นแต่กล่องสี่เหลี่ยมอื่นๆ ทุกกล่องปะทับด้วยกรงเหล็กและราวตากผ้า

"ไอ้โง่ บอกแล้วว่าย่าห้อยหัวแบบนี้จะ? เดียวก็ตกลงไปตายหรอก"
"ขวัญอ่อนไปได้ ไม่ตกหรอกนะ ท่าผมสลายสิบครั้งแล้ว แต่ดีลังกาเกี่ยวกับขาที่ดาตฟ้า"

เราอาศัยในกล่องสี่เหลี่ยมเดียวกัน บ้านของไอ้ที่อยู่ห่างจากบ้านของผมสามห้อง แต่มันไม่ชอบเข้าตามตรอก ออกตามประตู โฉมกัมาหาผมทางดาตฟ้า
"มีงมหาทำไมแต่เช้า ไม่ต้องไปโรงเรียนรี?"

"แล้วทำไมที่ไม่ไปโรงเรียนด้วย?"

"อ๊ะ! ไอ้นั่นมันตื่น"

"กวนตีนดีกว่ากวนใจ"

"ไอ้..."

"พี่สมชายเป็นอัลไซเมอร์รี? พี่เป็นคนนัดผมเอง"

"นัดกูทำห้อยอะไร?"

โง่จู้ปาก สายหน้า "แห่ม! พูตจาตี่ๆ ห้อยอะไรก็ได้รี พี่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชน"

ผมหัวเราะ "หैया! มึงเทศน์กูรี ไอ้โง่?"

โง่ยกถุงผ้าในมือขึ้น "ตกลงพี่จะเอาไอ้นี่มัย?"

"อะไร?"

"กำถันแดง เอ๊ย! กำมะถันแดง"

"เป็นเด็กเป็นเล็ก พูตจา..."

ผมกระซอกจากมือของผม

"ลุงนี้ใช้ทำอะไรเปิดขวดได้อีกนาน"

"คนข้างบ้านมึงรูรีเปล่าว่า มึงขโมยของเขามา?"

"โถ! พูตไม่สวเลย เปล่าขโมย หยิบจากโกดังเพื่อนบ้านมา เพื่อนบ้านกันหยิบหนีตีมห้อยจะเป็นไร แกอยู่ไม่นานก็ตายแล้ว"

"ปากไม่ปึงมึงคล"

"ขอบใจซึกคำก็ไม่มี"

"กูติดมึงเท่าไร?"

"พี่สมชายไม่ต้องจ่ายผมเลย ถ้าพี่ช่วยพาผมไปเข้ากับกลุ่มโกละพอ"

"ก่อนอื่น ต่อไปน้อยๆเรียกกว่าสมชายอีก กูเปลี่ยนชื่อแล้วโวย"

"เปลี่ยนมาตั้งแต่เมื่อไหร่? ไม่เห็นแจ้งจ้าวให้ซึกทราบ"

"เมื่อคืน"

"โน วอนเตอร์! มิน่าละ โฟนลสิก็ได้อือที่เริ่มด้วยสระเอ็แล้ว ตกลงพี่ใช้ชื่ออะไร? โรเบิร์ต? โรเจอร์? โรตี? โรตุ?"

"หะสิ่ง! เตียวโตหนีบ"

"โถ! ตกลงชื่ออะไร?"

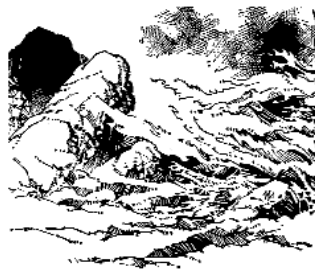
ปรมาจารย์สงครามกล่าวว่า เพราะสงครามคือความขัดแย้งทางจิตใจ
ของมนุษย์ ดังนั้นอาวุธที่ได้ผลที่สุดย่อมเล่นกับจิตใจของมนุษย์

และเนื่องจากจิตใจของมนุษย์
ด้านที่เปราะบางที่สุดคือความรัก

ความรักจึงถูกใช้เป็นเครื่องมือทำสงครามอย่างได้ผลที่สุด

ผมชื่อ โม จอมระเบิด ผมกำลังมีความรัก

ผมมาตามล่าคนที่แย่งชิงความรักของผมไป

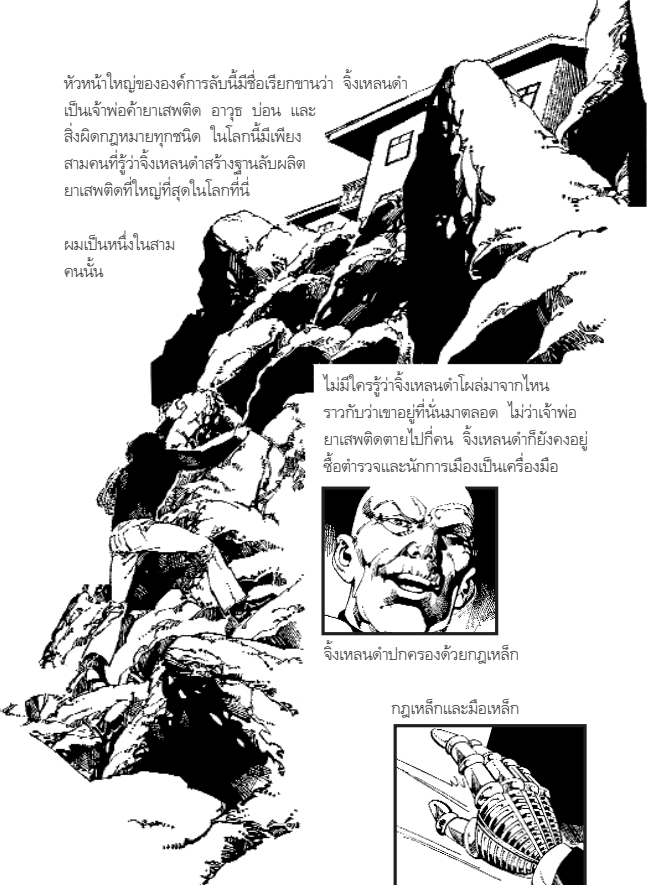

ผู้หญิงคนนั้นชื่อแดง ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่นี้...

หัวหน้าใหญ่ขององค์กรลับนี้มีชื่อเรียกขานว่า จิ้งเหลนดำ เป็นเจ้าพ่อค้ายาเสพติด อาวุธ บ่อน และสิ่งผิดกฎหมายทุกชนิด ในโลกนี้มีเพียงสามคนที่รู้ว่าจิ้งเหลนดำสร้างฐานลับผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่นี่

ผมเป็นหนึ่งในสามคนนั้น

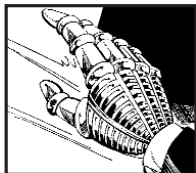

ไม่มีใครรู้ว่าจิ้งเหลนดำไล่ล่าจากไหน ราวกับว่าเขาอยู่ที่ไหนหมดเลย ไม่ว่าเจ้าพ่อ ยาเสพติดตายไปกี่คน จิ้งเหลนดำก็ยังคงอยู่ ซื่อตำรวจและนักการเมืองเป็นเครื่องมือ

จิ้งเหลนดำปกครองด้วยกฎเหล็ก

กฎเหล็กและมือเหล็ก

ตำนานเล่าว่า จิ้งเหลนดำต่อสู้กับพวกญี่ปุ่นสมัยสงครามโลก ขโมยน้ำมันจากค่ายทหารญี่ปุ่น เขาถูกทหารญี่ปุ่นจับได้ และถูกตัดมือทั้ง

อีกตำนานเล่าว่า จิ้งเหลนดำเป็นทหารเรือระดับสูง วันหนึ่งเรือรบของเขาถูกตอร์ปิโดตลระระเบิด คร่าทุกชีวิตในเรือ จิ้งเหลนดำบาดเจ็บสาหัส แต่รอดมาได้ ลอยแพกลางทะเลหนาน ยี่สิบสองวัน ยี่สิบสองคืน

และตำนานสุดท้ายที่ไม่มีใครกล้าเล่าเสี่ยงตั้งคือแม่ของจิ้งเหลนดำตั้งท้องและพยายามกินยาขับเลือด แต่เด็กไม่ยอมออก แม่กินยาซ้ำ เมื่อเกิดมา มือของเขาจึงงุกดเพราะฤทธิ์ยา แต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงตำนานนี้ ไม่ว่าเรื่องจริงเป็นอย่างไร จิ้งเหลนดำก็คือจิ้งเหลนดำ ทุกคนกลัวเขา

56 ผมที่จักรยานยนต์เลียบไปตามทางรถไฟ

งูเหล็กขบวนหนึ่งเลื้อยผ่านมา ที่หน้าตาเด็กหญิงคนหนึ่งยิ้มและโบกมือให้ผม

หักท่ายกท่าไม? เราเป็นเพียงคนแปลกหน้าในโลกใบนี้

พีเชตไม่ใช่คนแปลกหน้า

ผมย่างเท้าเข้าไปในบ้าน ได้ยินเสียง แดง แคราย ว่า "ไอ้โผนโตนตำรวจ
ชีวิตเมื่อสองวันก่อน เทีย! มันเลือกไปมีเรื่องในผับ แทนคนตาย เราชาติไป
คนหนึ่ง"

"เงินก็ต้องเลิก"

"น่าเสียดาย งานนี้ชั่วร้ายมาก"

แดง แคราย หันมามองหน้าผม

"หวัดดี โม"

"หวัดดีพี"

แดง แคราย สบตาพีเชต

"ทำไมไม่ลองใช้โม มันเป็นนักศึกษา ไม่มีใครสงสัยหรอก"

"ความคิดไม่ถึงแล้ว เป็นไปได้ทีเดียว"

"โม"

"ครับ"

"อยากทำงานแบบมืออาชีพมั๊ย?"

"งานอะไรครับ"

"ขับรถ ดูต้นทาง"

"เท่าที่นั่นเองหรือ?"

"ใช่"

"ตกลงครับ"

"ดี"

"เมื่อไหร่ครับ?"

"อีกไม่นาน"

57 แดง แคราย ถามผม "โม งานที่ทำกับพีแชคเป็นยังไง?"

"ดีครับ"

"แล้วทำไมถึงไม่ส่งเงินให้ชายได้ไปให้เขาล่ะ?"

"เด็กของผมยังไม่เอาเงินมาให้"

"โม พี่เตือนอะไรไว้ก่อนนะ เรื่องเงินที่ต้องระวัง ต้องตรงต่อเวลา"

"ผมไม่เบียดหอก แต่ว่าเด็กของผม..."

"พีแชคโม จะบอกที่ฝากให้ แต่อย่าให้เขอรอานนะ ที่ฝากเขาอารมณ์
ร้อน"

"ผมจะทำซัปดาห์ให้ครับ"

58 ผมยืนที่หน้าเคาน์เตอร์ร้านแตกดวง

"แดงไปไหนครับ?"

"วันนี้แดงไม่มา"

"เป็นอะไร?"

"ป่วย"

ผมยืนหนึ่ง

"จะสั่งอะไรี่เปล่า?"

"ซอพิซ เบอร์เกอร์ กับโค้ก"

ถือถาดอาหารไปที่มุมนั่ง มองอาหารนาน ยกทั้งถาดไปเททิ้งที่ถังขยะ
เดินออกจากร้าน

59 ผมนั่งวาดภาพบนดาดฟ้า

ผมนั่งคนเดียววาดภาพบนดาดฟ้า

60 ผมนั่งตรงข้ามแดง ระหว่างเราคือไอศกรีมสองถ้วย กับหลายวันที่ไม่ได้
พบกัน

"แดงหายโกรธผมแล้วไซ้มั๊ย?"